

[Marianne Jelved]

Og mange er faktisk klar over det. Det syder og bobler rundt omkring i lokalområderne, og mange steder, f.eks. i den offentlige sektor, er der dygtige, kreative medarbejdere, der har masser af energi og lyst til at løse opgaverne på mere hensigtsmæssige måder, hvis ellers vi, politikerne og organisationerne, ville give ansvar og dermed magt fra os.

Der er brug for forenklinger og overskuelighed i den offentlige sektor. Vi skal imidlertid ikke handle via hovsaløsninger, men med sund fornuft. Vi skal ikke nedlægge institutioner bare for at vise handlekraft. Det er vigtigt, at vi får en fordomsfri og konstruktiv debat om, hvilke opgaver det offentlige skal løse, hvilke opgaver der skal løses centralt, og hvilke opgaver der skal løses decentralt. Eller sagt på en anden måde: Vi skal vurdere, hvor opgaverne løses bedst.

Kommunerne er parat til det, ja, de ønsker et samarbejde med Folketinget om en opgavefordeling og om videre rammer til løsning af opgaverne under hensyn til lokale forhold. *Den* udstrakte hånd om samarbejde skal Folketinget tage imod. Nu handler decentralisering og demokratisering ikke kun om ord, men om handling. Det er ikke nok at have viljen, vi skal også gå vejen. Vi skal turde, og vi skal handle, og derfor håber vi i Det Radikale Venstre, at aftalen mellem Kommunernes Landsforening og regeringen om væsentlige lovændringer kan få bred tilslutning i Folketinget.

Jeg sagde tidligere i mit indlæg, at der er flere om ansvaret for vore strukturproblemer i Danmark: befolkning, organisationer og politikere. Vi skal derfor også løse opgaverne i fællesskab, og det forudsætter, at vi har en fælles målsætning. Arbejdsløsheden skal væk, de økonomiske problemer skal løses, vi skal have en velfungerende offentlig sektor, bedre kvalitet for den enkelte i dagligdagen og en demokratisering af samfundet. Og det er nødvendigt at understrege, at ansvaret for disse opgaver også ligger hos arbejdsmarkedets parter. Trepartsforhandlingerne om en arbejdsmarkedspension i stedet for lønforhøjelser er også centrale i denne forbindelse.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse er den samlede målsætning for samfundets udvikling vigtig at have for øje. De løsninger, der skal findes på forskellige områder, skal føre til en folkelig selvstændiggørelse. Det handler hverken

om den rene individualisme eller om kollektivism, hvor ansvaret bare er placeret hos organisationerne. Ingen af delene fører på længere sigt i den rigtige retning. Efter Det Radikale Venstres opfattelse skal der findes løsninger, hvor den enkelte ansvarliggøres i et fællesskab.

Uanset problemerne og deres omfang er det en overmåde spændende tid, vi lever i. Vi kan løse vores problemer, hvis vi vil bygge på alle de ressourcer, der er, hvis befolkningen oplever, at det kan nytte noget at turde, og at der med besværet følger resultater og kvalitet. Men Folketinget skal lægge de overordnede linjer, vi skal vise vejen, og det gør vi bedst ved et bredt konstruktivt samarbejde. Det håber vi i Det Radikale Venstre vil kendetegne denne folketingsamling. Befolkningen forventer det faktisk.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg beklager, at mit partis politiske ordfører på grund af sygdom ikke kan være til stede. Hun ville meget gerne have holdt en tale her i dag, men nu må jeg så prøve, om jeg kan gøre det lige så godt.

Efter hr. Svend Aukens sortmaleri af et Danmark, der så helt forfærdeligt ud, sagde jeg til mig selv: Det Danmark kender jeg ikke, det er ikke det Danmark, jeg ser omkring mig i hvert fald. Jeg er sikker på, at for et år siden, hvor hr. Svend Auken muligvis sagde det samme – det kan jeg ikke huske helt nøjagtigt – ville den statsminister, vi havde dengang, have protesteret voldsomt og sagt, som jeg siger i dag: Det Danmark kender jeg ikke. Hvad i alverden kan der være sket siden sidste år, som får statsministeren til nu at kappes med hr. Svend Auken i sortmaleri? Hvad kan der dog være sket?

Der var tre – Fremskridtspartiet, hr. Svend Auken og statsministeren – der kappedes om at fortælle, hvor forfærdeligt dette land ser ud, men det må da være noget, der er sket i det sidste år, for det gjorde det ikke for et år siden. Hvad kan der være sket med statsministeren?

Jeg forstår det nu godt lidt, for der er jo en gammel historie herhjemme om, at den, der finder et firkløver, bliver lykkelig, og omvendt kan det, at man taber et firkløver eller smider det væk, godt medføre noget. For det kan da ikke være den omstændighed, at statsministeren nu har fået 5 radikale ministre i regeringen – jeg skal indrømme, at det ville give mig rynker i panden – der har taget pippet fra ham?